

holdes virkeligt frie valg under FN's opsyn til repræsentanter i en nationalforsamling med forholdsmæssig repræsentation af den indfødte befolkning i alle dele af Korea. Han tilbageviste kravet om koreanske valg under tilsyn af en „organisation af neutrale nationer“. Ægte neutralt og upartisk opsyn kunne findes blandt De Forenede Nationers 82 medlemmer, men det afslog kommunisterne.

Sovjetunionens repræsentant erklærede, at den metode, der blev foreslået for at løse det koreanske problem, ikke havde noget at gøre med „Camp David“-ånden.

Hvis vi ønskede at sikre en fredelig løsning af det koreanske spørgsmål, udtalte han, må vi én gang for alle lægge *diktat*-politikken på hylden og gå ad den realistiske vej i søgen efter gensidigt acceptable løsninger ud fra det koreanske folks egne interesser og fra betingelserne for at skabe en varig fred i området. Denne fremgangsmåde ville være i hamoni med pagtens principper og ånd. Han henviste til tilbagetrækningen af de kinesiske frivillige og erklærede på ny, at den væsentlige hindring for en løsning af det koreanske problem er opretholdelsen af fremmede styrker i Sydkorea.

Den ovennævnte resolution blev af plenarforsamlingen vedtaget den 9. december 1959 ved navneopråb med 54 stemmer for, 9 imod, medens 17 undlod at stemme. Ceylons repræsentant beklagede, at hans delegation ved en fejltagelse havde stemt for resolutionen i stedet for at undlade at stemme.

Danmark, Island, Norge og Sverige stemte for resolutionen, medens Finland undlod at stemme.

9. Algier.

(Dagsordenens punkt 59).

Behandlingen af dette spørgsmål fik et forløb, der i det store og hele lignede 13. plenarforsamlings. Frankrig deltog ikke i møderne derom, men den franske udenrigsminister Couve de Murville, som udtalte sig under plenarforsamlingens generaldebat, afviste som tidligere De Forenede Nationers kompetence under henvisning til pagtens art. 2 (7).

Første udvalg vedtog den 7. december 1959 en af 22 afro-asiatiske stater foreslået resolution, hvori det bl. a. udtaltes, at den

nuværende situation i Algier frembød en trussel mod den internationale fred og sikkerhed, og som i den operative del opfordrede de to interesserede parter til at indlede samtaler om de nødvendige betingelser for, at det algierske folks ret til selvbestemmelse blev gennemført så hurtigt som muligt, samt om betingelserne for en våbenhvile.

Resolutionen vedtoges af udvalget med 38 stemmer mod 26, medens 17 lande afholdt sig fra at stemme.

I plenarforsamlingen fremsatte Pakistans repræsentant en afdæmpet resolution, i hvilken der med henvisning til to tidligere resolutioner om samme spørgsmål udtryktes dyb bekymring over de fortsatte fjendtligheder i Algier. I de to operative paragraffer udtaltes det algierske folks ret til selvbestemmelse, og i henhold til resolutionsforslaget skulle endvidere plenarforsamlingen opfordre til drøftelser af en fredelig løsning på basis af retten til selvbestemmelse i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt.

Førstnævnte resolution kom ikke til afstemning i plenarforsamlingen, og det lykkedes heller ikke at opnå det fornødne to tredjedele flertal for det pakistanske forslag, som plenarforsamlingen vedtog med 39 stemmer mod 22, medens 20 lande afholdt sig fra at stemme.

Danmark stemte i udvalget under hensyn til forligsmulighederne imod resolutionen, men undlod i plenarforsamlingen at stemme for det pakistanske forslag.

10. Situationen i Ungarn.

(Dagsordenens punkt 74).

Ved en resolution af 12. december 1958 udnævnte 13. plenarforsamling *Sir Leslie Munro* (New Zealand) til som FN's repræsentant at holde medlemsstaterne eller plenarforsamlingen underrettet om udviklingen i forbindelse med FN's resolutioner om Ungarnspørgsmålet.

Den 16. november 1959 anmodede *Sir Leslie Munro* om, at Ungarnspørgsmålet blev optaget på 14. plenarforsamlings dagsorden som vigtig og presserende sag. De Forenede Stater støttede ved en henvendelse til FN den 20. november denne anmodning.

I et møde i „General Committee“ den 23. november vedtoges det med 15 stem-